

Arrest

nr. 148 036 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 27 juni 2012 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, getuigenverklaringen voorlegt, een aanmeldingsattest en niveaubepaling voorlegt voor Nederlandse lessen, een attest van werkbereidheid voorlegt, evenals een schrijven van de bvba Emet en de bvba Quinta, verantwoordt niet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Deze elementen betreffende de integratie van betrokkenen kunnen het eventuele onderwerp uitmaken van een onderzoek in het kader van Art. 9.2.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de vingerafdrukken van betrokkene op 14.11.2008 werden genomen in Griekenland. Aan de bewering dat hij sinds 2004 ononderbroken in België zou hebben verbleven kan dus geen geloof worden gehecht.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 18.09.2009 werd betrokkene geacht afstand te hebben genomen van zijn asielaanvraag. De duur van zijn asielprocedure - zijnde 8 maanden - is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

De aangehaalde elementen vormen bijgevolg geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt in concreto als volgt:

“(…) De Staatssecretaris liet gelden: Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, getuigenverklaringen voorlegt, een aanmeldingsattest en niveaubepaling voorlegt voor Nederlandse lessen, een attest van werkbereidheid voorlegt, evenals een schrijven van de bvba Emet en de bvba Quinta, verantwoordt niet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Deze elementen betreffende de integratie van betrokkenen kunnen het eventuele onderwerp uitmaken van een onderzoek in het kader van Art. 9.2.”

De Staatssecretaris gaat voorbij aan het feit dat vermelde getuigenverklaringen en verklaringen van diverse firmas, alsmede de integratie van verzoeker, zijn talenkennis en werkbereidheid, zijn lokale verankering net nu die bijzondere omstandigheden zijn dewelke onder de toepassing van artikel 9 bis Vr. W. vallen.

Verzoeker laat gelden dat hij zich op 24. 11.2008 inderdaad in Griekenland bevond (alwaar controle door politie met vingerafdrukken), doch dat dit enkel een privé bezoek betrof, en geenzins kan gelijkgesteld worden met een verblijf, hetgeen een meer permanent karakter heeft.

Door het kortstondig bezoek aan Griekenland werd zijn verblijf in België dus allerminst onderbroken.

Verzoeker heeft onafgebroken sedert 2004 in België het centrum van zijn belangen gehad.

In casu heeft de Staatssecretaris zijn beslissing foutief, minstens onvoldoende gemotiveerd.

De Staatssecretaris schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het artikel 9 bis van de Wet van 15.12.1980;”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoekers overtuiging dat de aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie net wel bijzondere omstandigheden zijn toont niet aan dat verweerder door de elementen van lang verblijf en integratie niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht heeft miskend. De ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is erop gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. De Raad van State stelde “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwerende partij stelt dan ook terecht dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek in het geval er een aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van oorsprong wordt ingediend overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekers betoog inzake de aard van zijn verblijf in Griekenland in 2008, dat bovendien niet wordt aangetoond, namelijk “*Verzoeker laat gelden dat hij zich op 24. 11.2008 inderdaad in Griekenland bevond (alwaar controle door politie met vingerafdrukken), doch dat dit enkel een privé bezoek betrof, en geenzins kan gelijkgesteld worden met een verblijf, hetgeen een meer permanent karakter heeft*”, kan geen afbreuk doen aan de overweging in de bestreden beslissing dat zijn verblijf in het Rijk niet onafgebroken was, “*Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de vingerafdrukken van betrokkene op 14.11.2008 werden genomen in Griekenland. Aan de bewering dat hij sinds 2004 ononderbroken in België zou hebben verbleven kan dus geen geloof worden gehecht.*” Bovendien betreft dit slechts een overweging ten overvloede die zelfs als de kritiek van verzoeker terecht zou zijn – quod non in casu – geen afbreuk doet aan de pertinente voorgaande overweging in de bestreden beslissing die wordt besproken in punt 2.3, namelijk “*Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, getuigenverklaringen voorlegt, een aanmeldingsattest en niveaubepaling voorlegt voor Nederlandse lessen, een attest van werkbereidheid voorlegt, evenals een schrijven van de bvba Emet en de bvba Quinta, verantwoordt niet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Deze elementen betreffende de integratie van betrokkenen kunnen het eventuele onderwerp uitmaken van een onderzoek in het kader van Art. 9.2.*”

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA